

СТАРИЯТЪ БИВАКЪ

На Д. Т. Калфовъ

Нѣкога ний бѣхме тамъ отвѣдъ, —
въ она тихъ и слънчевъ край, отдето
Струма, морна отъ далеченъ пѣтъ,
праща първи поздравъ на морето.

Тамъ срѣдъ плодната зеленина
на лѣжки, отъ златенъ зной горѣни,
спомняха разгромната война
само хижитѣ обезлюдени.

И отъ призори до първи сънь
стѣпкитѣ на рой сурови воители,
като тежъкъ непрестаненъ звѣнь,
трѣпнѣха сурови и нестройни.

Всѣки завой тамъ ни бѣ познатъ,
всѣки кѣтъ — тѣй горестно възлюбенъ
сякашъ всѣки въ тоя малъкъ свѣтъ
бѣ намѣрилъ своя свѣтъ изгубенъ...

Но единъ и въ сънь нечаканъ часъ
нашия притихналъ сънь разсѣче, —
трѣгнахме... нощъта бѣ пакъ предъ насъ,
ясний день — тѣй бледъ и тѣй далече.

(Помня, че презъ тая нощъ на югъ
странна скръбъ вещаеше луната,
и при всѣки стонъ и всѣки звукъ
звѣнка бѣ и плаха тишината).